Cum cântăreţii-n stare-adâncă,
sfârşind pun mâinile uşor,
/: pe corzile ce sună încă,
să stingă lin vibrarea lor, :/

și-n timp ce harfa odihneşte
sub mâna celui ce-a cântat,
/: ecoul jertfei ei pluteşte,
tot mai frumos şi-ndepărtat, :/

tot astfel, o Isuse-mi curmă
a inimii vibrare lin,
/: când în acordul cel din urmă
cântarea-i vei sfârşi deplin. :/

Şi cât sub mâna Ta duioasă
vei odihni a ei vibrări,
/: Tu du-i cântarea mai frumoasă,
din veac în veac, din zări în zări! :/

Şi-n clipa învierii-adie-i
fiorul dragostei trezit,
/: să-Ţi cânte-n corul
veşniciei
divinul cânt
desăvârşit! :/